

[Poul Møller.]

efter betaling af drifts- og anlægsudgifter, gældsforpligtelser, afdragsforpligtelser — på 550 mill. kr. Dertil kommer, at han regner med en udgiftsforøgelse og må regne med en udgiftsforøgelse ved alle de nye lovforslag, der bliver fremsat i tinget i disse dage, specielt af undervisningsministeren og socialministeren. Jeg har ikke kunnet vurdere disse udgiftsforøgelser endnu, for vi har endnu ikke set, om strømmen er afsluttet, men det skal nok, når det hele bliver regnet sammen, blive et beløb på mellem 50 og 100 mill. kr. som nye bevilningsudgifter til nye foranstaltninger. Det vil sige, at vi herved er kommet op på et beløb på 600-650 mill. kr. uden besparelser — uden besparelser af nogen art — men med udgiftsforøgelser, med ekstraordinær gældsbetaling og med skattelettelser. Tages summen af vore besparelser med, vil det ses, at tallet 800 mill. kr., som vi anslog der var en mulighed for at lette beskatningen med, hvis vi ville reducere nogle af de offentlige udgifter, holder stik, og at oppositionen havde ret.

Nu kan man så diskutere, og det er formentlig det, den højtærede finansminister vil, hvordan pengene skal anvendes. Hvis man ikke længere bestrider, at der bliver mulighed for en skattelettelse på 800 mill. kr., vil den højtærede finansminister sige: ja men vi vil hellere bruge pengene til andre ting. Det er naturligvis en ærlig sag, og jeg har ikke spor imod, at dansk politik kommer til at dreje sig om det spørgsmål, hvordan vi skal fordele disse penge, hvis vi kan blive færdige med denne diskussion om, hvorvidt pengene er der eller ikke er der, for med den bemyndigelse, den højtærede finansminister har søgt om i finansudvalget, og med det foreliggende forslag plus de besparelser, vi har talt om, da må der være penge inden for den ramme, vi fastslog i vor fællesudtalelse af 4. oktober 1959.

Den høje regering vil jo ikke bruge pengene til en skattereform. Det fremgår klart af det lovforslag, der nu ligger på tingets bord og er til debat i dag. Man vil lappe lidt; man vil indføre et nyt proportionalt skatteinterval for indtægter mellem 12 000 og 18 000 kr., man vil forhøje bundgrænsen til 5 500 kr.; men om en egentlig skattereform vil ikke engang regeringens

varmeste talsmænd tale i denne forbindelse. Det er lapperier, og det er formentlig, fordi den høje regering lurer på en ændring i beskatningsformen med overgang til kilde-skat. Jeg går ud fra, at det er derfor, man ikke vil gennemføre større egentlige reformer. Jeg tror, det havde været klogere, samfundsøkonomisk set, om man havde gennemført en egentlig skattereform i stedet for at foretage ekstraordinære afdrag på statsgælden.

I denne forbindelse vil det naturligvis være af betydning, om den højtærede finansminister — da det ikke fremgår af de ændringsforslag, der er tilstillet finansudvalget — her ville udtale sig om, hvilken gæld det er man vil betale. Jeg går ud fra, at det er den indenlandske statsgæld og ikke den udenlandske. Det vil sige, at man gennem afdrag på den indenlandske statsgæld vil lette likviditeten i det danske samfund. Det, der sker gennem en skattelettelse, er imidlertid stort set det samme.

Nu ved jeg godt, at den højtærede finansminister vil belære mig om, at jeg skal læse en af de bøger, han har skrevet, og hvori han sondrer mellem finanspolitik og pengepolitik. Hvad sker der imidlertid, hvis man bruger 300 mill. kr. i det kommende finansår til opkøb af obligationer, altså afbetaling på statsgælden? Der sker naturligvis det, at disse penge havner ude i omsætningen og forbruget; det er altså ligegyldigt, om man foretager en skattelettelse eller opkøber obligationer. Den finesse, at det samfundsøkonomisk skulle være mere forsvarligt at foretage ekstraordinære afdrag på den indenlandske statsgæld fremfor at lade borgerne beholde nogle af deres penge, minder mig om en af Storm P.s maskiner. Vi kender alle Storm P.s maskiner, hvor det gælder om at få så mange led bygget op i maskinens mekanisme som muligt og få det hele til at passere for til sidst at ende, hvor det startede; og sådan vil det naturligvis også gå med opkøbet af obligationer. Det vil først og fremmest forøge byggeriet, hvilket vil komme til at stå i et mærkeligt misforhold til det byggestop, som den højtærede boligminister netop har gennemført. Jeg har forstået, at det ikke var meningen med dette byggestop, at man igennem opkøb af obligationer skulle forcere byggeriet,